

Prelude

Prelude เป็นโคลงนี้ Wordsworth เขียนเล่าอัตชีวประวัติของเขา มีความยาวมากกว่าโคลงใด ๆ ในสมัยเดียวกัน Wordsworth เขียน Prelude ขณะที่ เขาและ Dorothy พักอยู่ที่ Goslar ในประเทศเยอรมันในปี 1798 ช่วงเวลานั้นเป็นฤดูหนาว และเป็นปีที่หนาวทารุณมาก สองพี่น้องอยู่กันตามลำพัง Coleridge แยกตัวไปอยู่ที่ Ratzeburg เพื่อให้การเรียนภาษาประสบความสำเร็จ ความหนาวที่ทารุณการขาดแคลนเงิน และความหงอยเหงาเพราะขาดเพื่อน สองพี่น้องต่างเล่าถึงอดีตระหว่างที่ทั้งสองแยกกันอยู่ สิ่งนี้เป็นแรงจูงใจให้ Wordsworth เขียนโคลงบรรยายชีวิตในวัยเด็กของเขา เขาเขียนในรูปของ Blank verse poem โดยแบ่งเป็น 2 part คือช่วงที่เป็นเด็ก และช่วงที่เติบโตเป็นหนุ่ม และส่งไปให้ Coleridge ที่อยู่ที่ Ratzeburg อ่าน Coleridge เรียกโคลงนี้ว่า 'divine self biography' Prelude ฉบับนี้แพร่หลายในฉบับลายมือไม่มีการพิมพ์จำหน่าย 1801 - 1805 Wordsworth เขียนเพิ่มเติมและรวม 2 ตอนเป็นตอนเดียวกัน มี 13 บท Wordsworth เรียกโคลงนี้ว่า "The growth of my own mind" แต่ก็ยังไม่พิมพ์จำหน่าย 1829 - 1839 Wordsworth ปรับปรุงโคลงนี้ใหม่โดยแยกบทที่ 5 ออกเป็น 2 บท ดังนั้นโคลงนี้จึงมี 14 บท Wordsworth ปรับปรุงโคลงนี้ตลอดมา แต่ก็ยังไม่พิมพ์ จนกระทั่งเขาเสียชีวิตในปี 1850 ภรรยาของเขาซึ่งนำโคลงนี้ออกมาเพื่อตีพิมพ์ แต่โคลงนี้ Wordsworth ยังไม่ได้ตั้งชื่อไว้ รู้จักกันในชื่อ Poem to Coleridge หรือ Poem on the Growth of a Poet's mind หรือ Poem on My Own life และในที่สุด Mary ภรรยาของ Wordsworth ก็ตั้งชื่อให้คือ "The Prelude" และตีพิมพ์ในปีนั้นเอง

Prelude เขียนในรูปของ blank verse การที่กวี Romantic หลายคนเลือกใช้ blank verse ก็เพื่อความเป็นอิสระ ไม่ถูกจำกัดด้วยสัมผัส และจำนวนบรรทัด Prelude ไม่ใช่เป็นแค่อัตชีวประวัติของ Wordsworth เท่านั้น แต่เขาพูดถึงการพัฒนาการทางจิตใจของมนุษย์โดยมีธรรมชาติช่วยขัดเกลา เขาเล่าเหตุการณ์เป็นตอนตอน (spots of time) เริ่มตั้งแต่เขาอายุ 5 ขวบ จนกระทั่งเขาเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ สลับกับการบรรยายแบบ Meditation ใน Prelude Wordsworth ยืนยันความคิดของเขาในเรื่องประสบการณ์ เขาคิดว่าประสบการณ์หรืออดีตที่ผ่านมา ไม่ใช่สิ่งที่ผ่านพ้นไปอย่างไรประโยชน์ มันยังคงอยู่และช่วยให้เกิดพลังนำไปสู่การพัฒนาในปัจจุบันและในอนาคต

เรื่องย่อ The Prelude

เล่มที่ 1

เริ่มต้น Wordsworth พยายามหา Theme สำหรับเขียน epic poem และในที่สุดเขาก็คิดได้ว่า เขาจะใช้ชีวิตในวัยเด็กที่ผ่านมาของเขาเป็น Theme เขียนเป็นอัตชีวประวัติ เขาเขียนเริ่มจากเรื่องที่เกิดขึ้นขณะที่เขาอายุ 5 ขวบ มีความสุขอยู่ท่ามกลางธรรมชาติที่งดงามของบริเวณ The lake district เรื่องที่ยกขึ้นมาเรียบเรียงเล่านั้น Wordsworth พยายามเล่าอย่างผู้ใหญ่ ที่มีความเข้าใจในสิ่งที่เด็กทำ

เล่มที่ 2

เรื่องในวัยเด็กต่อจากเล่มที่ 1 ขณะที่เขาเป็นนักเรียนชุกชนไปในที่ต่าง ๆ ทั้งใน Hawkshead และ Windermere ในเล่มนี้ Wordsworth บรรยายถึงอิทธิพลในความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติที่มีต่อเขา

เล่มที่ 3

เป็นช่วงชีวิตที่เขาศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ Cambridge เขามีความรู้ลึกโตดเดี่ยวเมื่ออยู่ห่างไกลสิ่งแวดล้อมที่เป็นชนเขาและลำธาร เขาเบื่อหน่ายบทเรียนกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทำให้เขาแน่ใจว่า เขาไม่ชอบชีวิตในเมือง แต่ขณะเดียวกัน เขาก็มีเวลาอ่านและศึกษางานของ Chaucer Shakespears Spencer และ Milton

เล่มที่ 4

หยุดเทอมภาคฤดูร้อน เขากลับไปที่ Hawkshead สถานที่ที่เขารัก และผู้คนที่เขาผูกพัน และที่นี่เขาถูกกระตุ้น ทำให้เขานึกอยากเป็นกวี

เล่มที่ 5

เขารู้สึกว่า เขาเป็นหนังสือดี ๆ เช่น Don Quixote และ The Arabian night และพูดถึงการศึกษา สมัยใหม่ ที่ทำให้เด็กอยู่ห่างจากธรรมชาติและ Imagination

ในเล่มนี้ เขาเผชิญกับความตาย เป็นความตายของเพื่อนผู้ตกน้ำตาย

เล่มที่ 6

กลับมา Cambridge ไปเยี่ยม Dorothy น้องสาวที่ Yorkshire แล้วเดินทางไปฝรั่งเศสกับเพื่อน การไปฝรั่งเศสครั้งนี้เขาได้รับอิทธิพลของการปฏิวัติกลับมาด้วย

เล่มที่ 7

เมื่อจบจาก Cambridge ยังไม่ตัดสินใจว่าจะทำอะไร มาอยู่ที่ London บรรยายภาพของ London ที่แตกต่างไปจากบ้านเกิดของเขา

เล่มที่ 8

Love of Nature Leading to Love of Man Wordsworth พูดถึงชีวิตในชนบท ที่ธรรมชาติให้ทั้งความสวยงาม และอุดมสมบูรณ์ ธรรมชาติสอนให้รู้จักความรัก จากความรักธรรมชาตินำไปสู่ความรักมนุษย์

เล่มที่ 9-10-11-12

ไปฝรั่งเศสในเดือนพฤศจิกายน 1791 ไปปารีสเป็นช่วงเวลาของการปฏิวัติ และมีอิทธิพลต่อ Wordsworth แต่เมื่อเขาเฝ้าดูการปฏิวัติ เขาก็ผิดหวัง ฝรั่งเศสเปลี่ยนการปกครองโดยกษัตริย์ไปเป็นสาธารณรัฐ แต่่นโปเลียนก็ทำให้การปกครองไม่ต่างไปจากการปกครองโดยกษัตริย์ เนื่องจากนโปเลียนได้ตั้งตัวเป็นจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ หยิบมงกุฎขึ้นสวมเอง

เล่มที่ 13

ภาพของธรรมชาติของยอดเขา Snowdon เป็นการแสดงให้เห็นการพัฒนาทางจิตใจไปสู่จุดสุดยอดโดยได้พลังจากอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และตามด้วยการแสดงความขอบคุณต่อผู้ที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเขา คือภรรยาและน้องสาวของเขา และผู้ที่สำคัญเหนือผู้ใด คือ Coleridge ผู้เป็นเพื่อนรัก

Gentle breeze

O h there is blessing in this gentle breeze
That blows from the green fields and from the clouds
And from the sky : it beats against my cheek,
And seems half-conscious of the joy it gives.
O welcome Messenger! O welcome Friend!
A captive greets thee, coming from a house
Of bondage, from yon City's walls set free,
A prison where he hath been long immured.
Now I am free, enfranchis'd and at large,
May fix my habitation where I will.
What dwelling shall receive me? In what Vale
Shall be my harbour.? Underneath what grove
Shall I take up my home, and what sweet stream
Shall with its murmur lull me to my rest?
The earth is all before me: with a heart
Joyous, nor scar'd at its own liberty,
I look about, and should the guide I chuse
Be nothing better than a wandering cloud,
I cannot miss my way. I breathe again;
Trances of thought and mountings of the mind
Come fast upon me: it is shaken off,
As by miraculous gift 'tis shaken off,
That burthen of my own unnatural self,
The heavy weight of many a weary day
Not mine, and such as were not made for me.
Long months of peace (if such bold word accord
With any promises of human life),
Long months of ease and undisturb'd delight
Are mine in prospect; whither shall I turn
By road or pathway or through open field,
Or shall a twig or any floating thing
Upon the river, point me out my course?

Enough that I am free; for months to come
May dedicate myself to chosen tasks;
May quit the tiresome sea and dwell on shore,
If not a Settler on the soil, at least

To drink wild water, and to pluck green herbs,
And gather fruits fresh from their native bough.
Nay more, if I may trust myself, this hour
Hath brought a gift that consecrates my joy;
For I, methought, while the sweet breath of Heaven

Was blowing on my body, felt within
A corresponding mild creative breeze,
A vital breeze which travell'd gently on
O'er things which it had made, and is become
A tempest, a redundant energy
Vexing its own creation. "T is a power
That does not come unrecogniz'd, a storm,
Which, breaking up a long-continued frost
Brings with it vernal promises, the hope
Of active days, of dignity and thought,
Of prowess in an honorable field,
Pure passions, virtue, knowledge, and delight,
The holy life of music and of verse.

เล่มที่ 1 บรรทัดที่ 1 - 32

อธิบายโคลง

เป็น Paragraph แรกของ Prelude โคลงเริ่มด้วยความปลอดโปร่งใจ Wordsworth ใช้สายลม "gentle breeze" ที่พัดผ่านทุ่งหญ้าเขียวขจี เป็นตัวแทนของความเป็นอิสระ เสรี Wordsworth ใช้ field และ cloud แสดงความกว้างใหญ่ ไพศาล เคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ

กวีแสดงความเห็นใจกับสายลม เพราะไม่มีบ้าน และถูกปล่อยให้เป็นอิสระ เช่นกวีแสดงความปลอดโปร่ง โล่งใจ มีอิสระ อิสระจากพันธนาการ จากชีวิตในเมือง "city's walls set free"

วลี "Coming from a house of bandage" เป็น วลี ที่ Moses ใช้ขณะที่นำชาวเมืองหนีจากการกดขี่ทั้งทางร่างกายและจิตใจ หนีไปหาพระเจ้า Exodus 20:2 ในที่นี้ กวี หนีความสับสนวุ่นวายของชีวิตในเมือง ออกมาหาชีวิตอิสระในธรรมชาติ

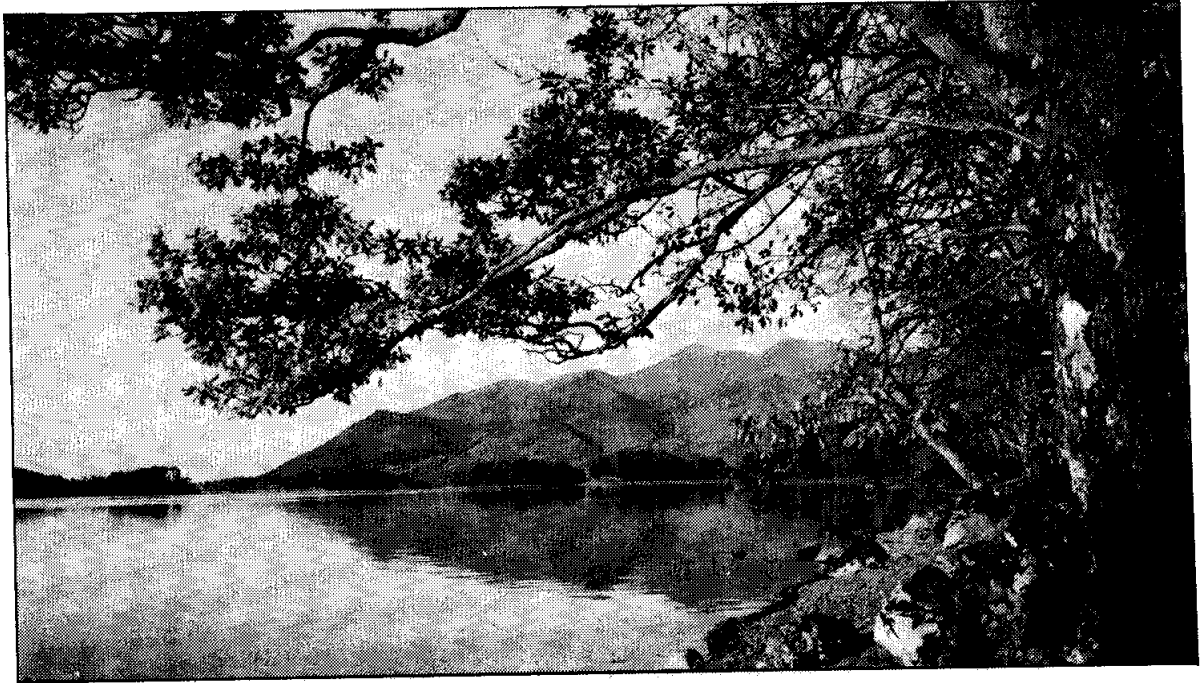
ประโยค The earth is all before me เหมือนกับประโยค The world is all before them ซึ่งเป็นประโยคจาก มหาकाพย์ Paradise Lost ของ John Milton เล่มที่ 12 บทที่ 646 เป็นตอนที่ Adam และ Eve ถูกขับออกจากสวนสวรรค์ (Eden) และทั้ง 2 หวาดหวั่นที่จะต้องลงมาอยู่ในโลก แต่ความรู้สึกของกวี เมื่อใช้ ประโยคนี้ มิได้มีความหมาย เช่นเดียวกัน แต่มีความหมายไปในทางตรงกันข้าม คือเต็มไปด้วยความรื่นรมย์ เป็นอิสระ และมีความมั่นใจ

คำศัพท์

1. enfranchis	=	ให้อิสระภาพ
2. trance	=	หลับ, สะกดจิต
3. consecrate	=	เพื่อเหตุผลพิเศษ, เป็นความลับ
4. tempest	=	พายุ
5. redundant	=	ไม่จำเป็น
6. vex	=	หงุดหงิด, ผิดหวัง
7. vernal	=	พร้อมที่จะทำสิ่งที่ไม่ซื่อสัตย์

คำถาม

1. Find words which express freedom.
2. Which parts of the poem does the poet express that he is willing to spend his life in nature'?

Derwent Water

ที่มา : The English Lakes หน้า 11

The Derwent

- Was it for this
That one, the fairest of all Rivers, lov'd
To blend his murmurs with my Nurse's song,
And from his alder shades and rocky falls,
And **from** his fords and shallows, sent a voice
That flow'd along my dreams? For this, didst Thou,
O Derwent! travelling over the green Plains.
Near my "sweet Birthplace," didst thou, beauteous stream
Make ceaseless music through the night and day
Which with its steady cadence, tempering
Our human waywardness, **compos'd** my thoughts
To more than infant softness, giving me,
Among the fretful dwellings of mankind,
A foretaste, a dim earnest, of the calm
That Nature breathes among the hills and groves.
When, having **left** his Mountains, to the Towers
Of Cockermoutn that beauteous River came,
Behind my Father's House he **pass'd**, close by,
Along the margin of our Terrace Walk.
He was a Playmate whom we dearly lov'd
Oh! many a time have I, a five years' Child,
A naked Boy, in one delightful rill,
A little Mill-race sever'd from his stream,
Made one long bathing of a summer's day,
Bask'd in the sun, and plunged, and bask'd again
Alternate all a summer's day, or **cours'd**
Over the sandy fields, leaping through groves
Of yellow grunsel, or when crag and hill,
The woods, and distant Skiddaw's lofty height,
Were bronzed with a deep radiance, stood alone
Beneath the sky, as if I had been born
On Indian Plains, and from my Mother's hut
Had run abroad in wantonness, to sport,
A naked Savage, in the thunder shower.

เล่มที่ 1 บรรทัดที่ 271-304

อธิบายโคลง

ใน paragraph นี้ Wordsworth เล่าชีวิตในวัยเด็กของเขา เมื่ออายุประมาณ 5 ขวบ เป็นชีวิตที่มีความสุข เขาบรรยายบ้านเกิดของเขาที่ Cockermouth และที่บริเวณหลังบ้านมีสวนกว้างใหญ่และท้ายสวนมีแม่น้ำ Derwent ไหลผ่าน ซึ่งเขาเปรียบเทียบแม่น้ำ Derwent เป็นเพื่อนเล่นที่รักยิ่งของเขา ในหน้าร้อน กวีแก้ผ้ากระโดดเล่นน้ำอย่างสนุกสนาน จนตัวดำเหมือนเต้กอินเดียว

คำศัพท์

1. alder	=	ชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง
2. fretful	=	กังวล หงุดหงิด
3. foretaste	=	ประสบการณ์ของความสุขหรือทุกข์
ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

คำถาม

1. Who is he who murmurs with the poet's Nurse's song?
2. Explain the meaning of murmurs in this poem
3. What kind of sport did the poet do when he was 5 years old?
4. Which lines that express his awe?

The Stolen Boat

One evening (surely I was led by her)
I went alone into a Shepherd's Boat,
A Skiff that to a Willow tree was tied
Within a rocky Cave, its usual home.
"Twas by the shores of Patterdale, a Vale
Wherein I was a Stranger, thither come
A School-boy Traveller, at the Holidays.
Forth rambled from the Village Inn alone
No sooner had I sight of this small skiff,
Discover'd thus by unexpected chance,
The moon was up, the Lake was shining clear
Among the hoary mountains; from the Shore
I push'd, and struck the oars and struck again
In cadence, and my little Boat mov'd on '
Even like a Man who walks with stately step
Though bent on speed. It was an act of stealth
And troubled pleasure; not without the voice
Of mountain-echoes did my Boat move on,
Leaving behind her still on either side
Small circles glittering idly in the moon,
Until they melted all into one track
Of sparkling light. A rocky Steep uprose
Above the Cavern of the Willow tree
And now, as suited one who proudly row'd
With his best skill, I fix'd a steady view
Upon the top of that same craggy ridge,
The bound of the horizon, for behind
Was nothing but the stars and the grey sky.
She was an elfin Pinnacle; lustily
I dipp'd my oars into the silent Lake,
And, as I rose upon the stroke, my Boat
Went heaving through the water, like a Swan;
When from behind that craggy Steep, till then
The bound of the horizon, a huge Cliff,
As if with voluntary power instinct,
Uprear'd its head. I struck, and struck again,
And, growing still in stature, the huge Cliff

Rose up between me and the stars, and still,
 With measur'd motion, like a living thing,
 Strode after me. With trembling hands I turn'd,
 And through the silent water stole my way
 Back to the Cavern of the Willow tree.
 There, in her mooring-place, I left my Bark,
 And, through the meadows homeward went, with grave
 And serious thoughts; and after I had seen
 That spectacle, for many days, my brain
 Work'd with a dim and undetermin'd sense
 Of unknown modes of being; in my thoughts
 There was a darkness, call it solitude,
 Or blank desertion, no familiar shapes
 Of hourly objects, images of trees
 Of sea or sky, no colours of green fields;
 But huge and mighty Forms that do not live
 Like living men mov'd slowly through the mind
 By day and were the trouble of my dreams.

เล่มที่ 1 บรรทัดที่ 371 - 427

อธิบายโคลง

Wordsworth อยู่ตามลำพังที่ Patterdale ซึ่งเป็นที่ที่เขาไม่คุ้นเคย เขาเดินเล่นออกมาจากที่พักในหมู่บ้านตอนใกล้ค่ำ เขาเห็นเรือลำหนึ่งจอดอยู่ใกล้ฝั่งของทะเลสาป Ullswater เขาจึงเกิดอยากพายเรือเล่น เขาลงเรือและพายออกไปทันทีในช่วงแรกที่พายเรือออกไป เขารู้สึกสนุกกับการขโมยเรือของคนอื่น เขามาพายเล่นแต่เมื่อเขาพายต่อไปในความเงียบสงัด ภาพขุนเขาที่เขามองเห็นดูประหนึ่งว่าจะใหญ่ใหญ่ขึ้น และวิ่งไล่ตามมา เขาเกิดความหวาดกลัว จึงหันเรือกลับและพายกลับไปยังที่เดิม ขึ้นจากเรือและกลับไปที่พัก ประสบการณ์ของวันนี้ทำให้วิตกอยู่ในความกลัวเขานึกถึงตลอดเวลาถึงอำนาจที่ทำให้เขาเกิดภาพที่น่ากลัวในความมืดขณะที่เขาพายเรือ อำนาจนั้นคืออะไร

คำศัพท์

1. tether = โตะ หรือ เชือก
2. cadence = เสียงดังเป็นจังหวะ
3. elfin = น่ารักเหมือนนางฟ้า
4. stature = ความสูงตามธรรมชาติ จริยธรรม
5. strode = ก้าวยาว ๆ กระโดดข้ามขึ้นเพื่อตามให้ทัน

คำถาม

1. Which line does it express the poet's feeling of frightening?
2. Why was the poet frightened ?
3. Why did the poet turn the boat back?
4. How did the poet row the boat back?
5. What kind of experience did the poet get from this event?

Fair seed time

Fair seed-time had my soul. and I grew up
Foster'd alike by beauty and by fear;
Much favour'd in my birthplace. and no less
In that beloved Vale to which. ere long,
I was transplanted. Well I call to mind
('Twas at an early age, ere I had seen
Nine summers) when upon the mountain slope
The frost and breath of frosty wind had snapp'd
The last autumnal crocus, 'twas my joy
To wander half the night among the Cliffs
And the smooth Hollows. where the woodcocks ran
Along the open turf. In thought and wish
That time, my shoulder all with springes hung,
I was a fell destroyer. On the heights
Scudding away from snare to snare. I plied
My anxious visitation, hurrying on.
Still hurrying, hurrying onward: moon and stars
Were shining o'er my head; I was alone.
And seem'd to be a trouble to the peace
That was among them. Sometimes it befel
In these night-wanderings. that a strong desire
O'erpower'd my better reason. and the bird
Which was the captive of another's toils
Became my prey; and. when the deed was done
I heard among the solitary hills
Low breathings coming after me. and sounds
of undistinguishable motions, steps
Almost as silent as the turf they trod.
Nor less in springtime when on southern banks
The shining sun had from his knot of leaves
Decoy'd the primrose flower, and when the Vales
And woods were warm, was I a plunderer then
In the high places, on the lonesome peaks
Where'er among the mountains and the winds,
The Mother Bird had built her lodge. Though mean
My object, and inglorious, yet the end

Was not ignoble. Oh! when I have hung
Above the raven's nest, by knots of grass
And half-inch fissures in the slippery rock
But ill sustain'd, and almost, as it seem'd
Suspended by the blast which blew amain,
Shouldering the naked crag; Oh! at that time,
While on the perilous ridge I hung alone,
With what strange utterance did the loud dry wind
Blow through my ears! the sky seem'd not a sky
Of earth, and with what motion mov'd the clouds!

เล่มที่ 1 บรรทัดที่ 305 - 332

อธิบายโคลง

Wordsworth พูดถึงการพัฒนาทางจิตใจของเขา ได้รับการพุ่มพัก เลี้ยงดู จาก Beauty และ fear เมื่อเขาอายุ 5 ขวบ อันเป็นวัยของเมล็ดยี่สิบเจ็ดองอกงาม เขา เป็นสุข สนุกสนานอยู่ในธรรมชาติ ภายใต้การเลี้ยงดูของธรรมชาติ ใน paragraph นี้ Wordsworth พูดถึงชีวิตเขาในวัย 9 ปี เขาเข้าโรงเรียนแล้วที่ Hawkshead grammar school เขายังมีชีวิตที่อิสระ เขาเล่าว่า ตอนกลางคืนเขาจะเดินไปบนภูเขา แอบปล่อยกับ ดักที่วางดักไก่ป่าที่มีมากมาย การกระทำเช่นนี้เป็นความสนุกสนานของเขาในเวลานั้น แต่เขาก็รู้สึกว่าเขาทำลายความสงบ

จากเด็กอายุ 5 ปี แก้วเล่นน้ำ มาสู่เด็กวัย 9 ปี เขาเติบโตขึ้น พัฒนา ขึ้นอย่างรวดเร็ว จากการเล่นเปลี่ยนมาเป็นอารมณ์ รู้จักคิด มีเหตุผล เมื่อ Wordsworth บรรยายสภาพความเป็นเด็ก เขาจะใช้ฤดูร้อน อากาศสดใสและอบอุ่นเมื่อเขาบรรยาย ขณะที่เขาเป็นผู้ใหญ่ เขาใช้ winter กว้าง และเด็กอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ แต่ผู้ใหญ่อยู่ ใต้พระจันทร์ ดวงดาว และความมืด ความดีใจของเด็กคือ การได้เล่นสนุก แต่ความ สนุกยินดีของผู้ใหญ่ เป็นไปในลักษณะที่ที่ทำลาย

จากฤดูร้อน มาถึงฤดูใบไม้ร่วง ฤดูหนาวและกลับมาที่ฤดูใบไม้ผลิอีกครั้ง
เขาเสียงอันตรายเป็นไปเก็บรังนก ขณะที่เขาโหนอยู่บนหน้าผาท่ามกลางอันตราย
เสียงหวีดหวิว อันน่ากลัวของสายลม เมฆที่ลอยผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เขาเกิดความ
กลัว

ใน 3 paragraph ที่เล่าประสบการณ์ของ Wordsworth Wordsworth ใช้
เสียงจากธรรมชาติที่แตกต่างกัน เสียง murmuring of the Derwentขณะที่เขาอยู่ในน้ำ
เสียง The terrifying, pursuing breathings จากภูเขา และเสียง strange utterance of
the loud dry wind ขณะที่เขาห้อยโหนลอยอยู่ในอากาศเสียงเหล่านี้แสดงประสบการณ์
ที่แตกต่างกันที่เขาได้รับ

คำศัพท์

1. scudding	=	การวิ่งตรงไปอย่างรวดเร็ว แต่นุ่มนวล
2. snare	=	กับดัก
3. captive	=	ถูกจับ เป็นเชลย
4. toil	=	งานหนัก

คำถาม

1. Why did the poet call himself a destroyer?
2. Where does the breathing sound come from ? what does it mean?
3. Why did he climb to the bird's nest?
4. What did he get from climbing to the bird's nest?

'MY HONOUR'D MOTHER'

EARLY Died

My honour'd Mother; she who was the heart
And hinge of all our learnings and our loves:
She left us destitute, and as we might
Trooping together. Little suits it me
To break upon the sabbath of her rest
With any thought that looks at others' blame,
Nor would I praise her but in perfect love.
Hence am I **check'd**: but I will boldly say,
In gratitude, and for the sake of truth,
Unheard by her, that she, not falsely taught,
Fetching her goodness rather from times past
Than shaping novelties from those to come,
Had no presumption, no such jealousy;
Nor did by habit of her thoughts mistrust
Our Nature' but had virtual faith that he,
Who fills the Mother's breasts with innocent milk,
Doth also for our nobler part provide,
Under his great correction and **controul**,
As innocent instincts, and as innocent food.
This was her creed, and therefore she was pure
From feverish dread of error or mishap
And evil, overweeningly so **call'd**;
Was not puff'd up by false unnatural hopes;
Nor selfish with unnecessary cares;
Nor with impatience from the season ask'd
More than its timely produce; rather lov'd
The hours for what they are than from regards
Glanced on their promises in restless pride.
Such was she; not from faculties more strong
Than others have, but from the times, perhaps,
And spot in which she liv'd, and through a grace
Of modest meekness, simple-mindedness,
A heart that found benignity and hope,
Being itself benign.

เล่มที่ 5 บรรทัดที่ 256 - 290

อธิบายโคลง

ใน **paragraph** นี้ Wordsworth ยกย่องมารดาของเขา ผู้เสียชีวิตขณะที่เขามีอายุเพียง 8 ขวบ มารดาของเขาเป็นตัวอย่างของครูที่เป็นธรรมชาติ ประสบการณ์เรียนรู้เข้ากับความรัก เธอมีความเชื่อในธรรมชาติ และธรรมชาติก็สร้างนมให้แก่มารดาใช้เลี้ยงดูเขา เขาจึงได้ดื่มนมที่สะอาดและบริสุทธิ์ ทำให้เขาเกิดสัญชาตญาณที่สะอาดและบริสุทธิ์ เป็นการเริ่มชีวิตอย่างง่าย ๆ ของชีวิตใหม่ที่เพิ่งเกิดมา เธอแวดล้อมไปด้วยความนิ่มนวล และอ่อนโยน มีเมตตา เธอจึงเลี้ยงดูกรูด้วยสิ่งเหล่านี้และกรูก็ได้รับการถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้มาให้

คำศัพท์

1. hinge	=	เชื่อมโยง
2. destitute	=	สิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิต
3. sabbath	=	วันพักผ่อน (วันอาทิตย์)
4. presumption	=	หยิ่งผยอง
5. benign	=	ใจดีและนุ่มนวล

คำถาม

1. Did his mother live long?
2. What kind of person was she?
3. How did his mother bring him up?
4. What does the poet mean “innocent milk”?

The Drowned Man

Well do I call to mind the very week
When I was first entrusted to the care
Of that sweet Valley; when its paths, its shores,
And brooks, were like a dream of novelty
To my half-infant thoughts; that very week
While I was roving up and down alone,
Seeking I knew not what, I chanced to cross
One of those open fields, which, shaped like ears,
Make green peninsulas on Esthwaite's Lake:
Twilight was coming on; yet through the gloom,
I saw distinctly on the opposite Shore
A heap of garments, left, as I suppos'd,
By one who there was bathing; long I watch'd,
But no one own'd them; meanwhile the calm Lake
Grew dark, with all the shadows on its breast,
And, now and then, a fish up-leaping, snapp'd
The breathless stillness. The succeeding day,
(Those unclaimed garments telling a plain Tale)
Went there a Company, and, in their Boat
Sounded with grappling irons, and long poles.
At length, the dead Man, 'mid that beauteous scene
Of trees, and hills and water, bolt upright
Rose with his ghastly face; a spectre shape
Of terror even! and yet no vulgar fear,
Young as I was, a Child not nine years old,
Possess'd me; for my inner eye had seen
Such sights before, among the shining streams
Of Fairy land, the Forest of Romance:
Hence came a spirit hallowing what I saw
With decoration and ideal grace;
A dignity, a smoothness, like the works
Of Grecian Art, and purest Poesy.

Prelude เล่ม 5 บรรทัดที่ 450 - 481

คำอธิบายโคลง

ใน Paragraph นี้ กวีเล่าประสบการณ์ที่น่ากลัวในวัยเด็กเป็นประสบการณ์ที่ได้รับอิทธิพลจากนิยายประเภท Romance เป็นแนวเดียวกับพวกนิทานแบบ Gothic เหตุการณ์เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ กวี อายุ 9 ปี ขณะที่เขาพายเรือเล่นตามลำพังในทะเลสาบ Esthwaite ท่ามกลางธรรมชาติ เขาเห็นกองเสื้อผ้าถอดวางไว้บนชายฝั่งแม่น้ำเขามองไม่เห็นใครอยู่ในบริเวณนั้น บรรยากาศ เงียบสงบได้ยินแต่เสียงปลาไหลขึ้นมาหายใจบนผิวน้ำ ความมืดค่อย ๆ คืบคลานเข้ามา ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงเหมือนคนจับพายและเขาก็เห็นหน้าคน แต่ซีดขาว เหมือนผีไหลขึ้นมาท่ามกลางความงามของธรรมชาติ แมกไม้และขุนเขา เป็นหน้าเด็กอายุไล่เรี่ยกับเขา Wordsworth มีเพื่อนคนหนึ่งเสียชีวิตเพราะจมน้ำตาย

คำศัพท์

1. entrust	=	ให้อยู่ในความดูแล
2. spectre	=	ghost
3. ghastly	=	pale and ill

คำถาม

1. What did he do when he saw the ghost?
2. What did he feel when he saw him?
3. How old was he when he saw the ghost'?
4. What time of day when he saw him?

Early Morning Walks

My morning walks
Were early; **oft**, before the hours of School
I travell'd round our little Lake, five miles
Of pleasant wandering, happy time! more dear
For this, that one was by my side, a Friend
Then passionately lov'd; with heart how full
Will he peruse these lines, this page, perhaps
A blank to other men! for many years
Have since flow'd in between us; and our minds,
Both silent to each other, at this time
We live as if those hours had never been.
Nor **seldom** did I **lift** our cottage latch
Far earlier, and before the vernal thrush
Was audible, among the hills I sate
Alone, upon some jutting eminence
At he first hour of morning, when the Vale
Lay quiet in an utter solitude.
How shall I trace the history, where seek
The origin of what I then have felt?
Oft in these moments such a holy calm
Did overspread my soul, that I forgot
That I had bodily eyes, and what I saw
Appear'd like something in myself, a dream,
A prospect in my mind.

เล่มที่ 2 บรรทัดที่ 348 - 371